

L'Isidre es fa estimar

Participants en la ruta, amb la família Vicens-Pascual i les autoritats de Bescanó, a la plaça rebatejada Foto: PAU LANA O.

“A la casa on va viure l'Ajuntament ha posat una placa guardada per una alzina gairebé centenària”

Finalment Montfullà i Bescanó han fet les paus amb un dels seus fills més honestos, un home que com va escriure Camús va ser sensible al seu destí i es va enfrontar a la derrota, la presó, el desterrament i l'oblit amb una sola paraula, dignitat, que il·luminada per la llibertat li va atorgar l'oportunitat de ser millor. Parlem d'Isidre Vicens, conegut com a ciutadà compromès, artista, mestre, pintor, però sobre tot arrelat a la terra que el va veure néixer, resistent incansable que des de molt jove es va trobar que havia de portar el pa a la taula d'una família que havia perdut el pare i no s'ho va

pensar dos cops per anar a treballar a una fàbrica, la Coma Cros, on bullien les idees de redempció i revolució social i va decidir apuntar-se a les Joventuts Llibertàries. Després va venir la guerra, la desaparició dels amics en combat, el neguit d'una família a la qual van informar que havia mort al front, però com el miracle de Llàtzer el van trobar després d'anys de camps de concentració i batallons de càstig, convertit pels guanyadors en un facinerós, un element perillós per a una societat derrotada, encovardida, que el va assenyalar quan el mal estat de les vies va provocar l'accident del tren d'Olot al pas del Gegant a Bescanó. Imitant el capità Louis Renault al final de Casablanca, les autoritats franquistes el van detenir com a sospitós habitual i així sense judici, ni advocat, va anar a raure a la presó. Com va assegurar divendres al vespre en l'acte que va obrir la setmana dedicada a l'artista, el mestre i geògraf Lluís Solé i Perich, que va ser l'encarregat de guiar la caminada cultural que ahir va travessar els paisatges més estimats de l'Isidre: “El van tancar perquè algú del poble el va denunciar i ho van fer en contra dels informes de la Guàrdia Civil, que deia que Vicens mantenia una conducta que no aixecava sospites.” Allò, però, no li va trencar la voluntat i menys després de veure's obligat a un exili forçat que el va portar a Girona, a comprar un casalot mig enrunat a tocar la plaça dels Lledoners, que es coneixeria com Bell-Mirall. Estimava la pintura. L'art l'havia ajudat a sobreviure entre els barrots del penitenciar de Salt, i la seva vocació pedagògica i l'afecció pel teatre li van permetre conèixer Anna Pascual, que seria la seva esposa. L'alcalde de Bescanó, Pere Lluís Garcia, no tan sols va reivindicar l'obra i l'actitud política i personal de Vicens, sinó que va donar pas a Carles Genóher, president de l'Ateneu Republicà de Bescanó, que va definir l'acte com un actiu de cooperació i solidaritat i va agrir a voluntaris desinteressats com ara Llorenç Carreras, Lluís Bosch Martí, Remei Ferrer, Pere Castanyer i Lluís Soler les moltes hores perdudes, més ben dit guanyades, per recuperar la memòria històrica i la figura d'un artista que, com va assegurar Pius Pujades, que va fer la ponència principal, “es feia estimar, era un amic que va lluitar per trencar la misèria cultural absoluta en què estava immersa Girona després de la postguerra i va saber entendre que la pintura era coneixement i introspecció”. Dues qualitats que van destacar els participants d'un lluit debat en què per primer cop a la història de Bescanó algú va remarcar que l'Isidre havia invertit el relat inventat pels guanyadors de la guerra –actualment ningú recorda el nom dels que el van denunciar i van exercir de botxins– clos per Anna Pascual i Gisela Vicens –la dona i la filla–, que van remarcar que si fos viu segurament l'espòs i pare s'hauria commogut pel pas donat pel poble. Els dotze quadres de l'exposició que es manté oberta al Casal d'Avis ens porten a Andalusia, Extremadura o a la costa, però tot comença i acaba a Montfullà, un món perdut, recuperat a l'hora, una ruta de memòria per on va transcórrer la caminada que ahir al matí, tot i l'aiguaneu, va recordar les vivències i els paisatges que l'artista havia pintat. Davant de la casa que l'Isidre i l'Anna van reconstruir, l'Ajuntament hi ha posat una placa guardada per l'alzina gairebé centenària que va plantar el seu avi quan ell va venir al món. Més

avall, la plaça del local social de Montfullà avui es diu plaça Isidre Vicens. Com va assegurar l'alcalde de Bescanó: "És un acte de justícia." Els assistents van aplaudir. Un any després del seu traspàs, l'Isidre es fa estimar.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 16-01-2017 Pàgina 10

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1044262-l-isidre-es-fa-estimar.html>